

„Iadul” secolului XXI

**Coreea de Sud și Israelul trăiesc sub amenințarea unui atac nuclear.
Evadarea din Coreea de Nord: povești despre supraviețuire și putere.**

Autor: Maayan Jaffe-Hoffman

Redactor și translator: Victoria Sara Dazin

Illustrative image of a barbed wire fence.
(photo credit: PATRICK HENDRY/UNSPLASH)

Una dintre cei aproape 35.000 de dezertori nord-coreeni care trăiesc în Coreea de Sud, Christine, care se teme să-și folosească numele real, încearcă să-și creeze o viață nouă pe malul celălalt al râului Han.

Christine: „Coreea de Nord este ca Egiptul înainte de Exod – purici, grindină, ciumă, moarte. Dar eu cred că Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie eliberat. La fel ca Pharoah, Kim Jong Un își va lăsa poporul să plece.”

Coreea de Sud – Imaginile cu cadavre care se târăsc cu larve încă o bântuie pe Christine noaptea.

„Atât de des, fumul înceta să iasă din coșul vecinului. Am deschide ușa și am găsi o familie întreagă moartă”, își amintește Christine în timp ce își descrie anii adolescenței în Coreea de Nord în anii 1990.

„Oamenii ar sta întinși pe marginea străzii – morți sau aproape morți.

„Au fost atât de mulți dintre ei, încât „colecționarii de oameni” pur și simplu strâneau cadavrele și le aruncau în gropi comune fără înmormântare sau altceva”, continuă ea.

„Uneori erau prea mulți pentru a le strânge. Deci, ei stăteau pe stradă putrezind și infestați cu larve.”

Una dintre cei aproape 35.000 de dezertori nord-coreeni care trăiesc în Coreea de Sud, Christine, care se teme să-și folosească numele real, încearcă să-și creeze o viață nouă pe malul celălalt al râului Han.

Micuță, cu ochi mari și întunecați și păr până la umeri, Christine a vorbit pentru The Jerusalem Report într-o călătorie către zona demilitarizată care desparte Coreea de Nord și Coreea de Sud, la începutul lunii iulie.

Călătoria la graniță a fost organizată de Biserica Evanghelică Songdo Jusrang pentru a evidenția situația dezertorilor înaintea unei conferințe pe care o organizează în august pentru a se ruga pentru reunificarea peninsulei coreene care va implica o delegație din Israel.

La sosirea la punctul de observație, Christine poate vedea râul Han și kilometri de sârmă ghimpată. Își poate imagina familia la doar patru kilometri, dar la o viață distanță. Mama și cei doi frați ai ei sunt prinși în Coreea de Nord și nu i-a văzut de peste 15 ani. Ea nu poate comunica liber cu ei de frica morții.

Christine s-a născut într-un oraș din nordul Coreei de Nord. Tatăl ei a lucrat într-o fabrică de arme chimice. El a fost transferat în Rusia când ea avea 10 ani, lăsând-o pe mama ei cu cinci copii. Familia s-a mutat apoi la bunicul lui Christine, care conducea o afacere de comunicații în țară. Dar când a fost acuzat că practică creștinismul, familia a fost nevoită să se mute în munți, unde nu au supraviețuit decât cu scoarță de copac și supă de iarbă.

Hotărâtă să-și ajute familia, în 1998 Christine a fugit în China, unde, deși a fost cumpărată de un traficant sexual, a putut supraviețui și a trimite bani înapoi familiei ei. Cu toate acestea, în 2004, a fost păcălită de un broker care a vândut-o poliției și a trimis-o înapoi în Coreea de Nord și reținută într-un lagăr de prizonieri.

„Ne-au tratat ca pe niște animale”, își amintește Christine. „Mâncarea pe care ne-au dat-o era putredă. Puteai mirosi mirosul.”

S-a îmbolnăvit de diaree până când a leșinat din cauza deshidratării și a fost lăsată în celula ei de închisoare pentru moarte. Când și-a recăpătat în mod surprinzător

cunoștința, gardienii au fost furioși. Au țipat și au înjurat-o și au avertizat-o că ar fi trebuit să moară.

„Mi-am împietrit inima pentru Coreea de Nord în acea zi”, spune Christine. „Când locuiești în Coreea de Nord, ești învățat că Jong Un Kim este Dumnezeu nostru și el va avea grijă de noi. Așa că, deși [a alergat] spre China pentru a evita foamea, m-am gândit mereu cu dor la țara mea. Dar în acea zi, când agentul de securitate mi-a urat moartea, mi-am închis inima în Coreea de Nord. Am decis că nu voi mai tace până când restul lumii nu va ști despre cruzimea țării.”

Christine nu credea că va părăsi închisoarea în viață. Întinsă într-o celulă de mărimea unui minivan obișnuit, cu 33 de persoane făcând zig-zag pe podea, ea a așteptat trecerea ei.

„Era o bătrână în chilie cu mine, o bunica. Cumva, arăta atât de liniștită”, explică Christine. „I-am cerut secretul ei. Ea mi-a spus despre Dumnezeu.”

În acea noapte, Christine a început să se roage.

A doua zi dimineață, a fost aleasă pentru muncă forțată. Timp de trei zile, ea a fost sclavă pe un șantier. Într-o după-amiază, gardianul a întrebat-o despre familia ei, iar ea i-a spus despre frații ei. Seara, gardianul a sunat-o pe Christine din celula ei. Fratele ei îi plătitise bani de mită, iar ea a fost eliberată.

„Știam, totuși, că, deși am fost eliberat din închisoare, nu pot trăi în Coreea de Nord. Am cumpărat două sticle de otravă și am scăpat”, spune ea. „Am hotărât că, dacă nu reușesc, prefer să mor decât să mă întorc la închisoare.”

Am stat pe marginea râului Duman, între China și Coreea de Nord și mi-am amintit de rugăciunea acelei bătrâne și i-am spus lui Dumnezeu că, dacă mă duce în siguranță, să trec râul, îmi voi dedica restul vieții voinței Sale”, continuă Christine. „Și prin minune, am reușit să trecă.”

În octombrie 2012, Christine a evadat din China în Coreea de Sud, unde a putut începe din nou – de data aceasta ca o creștină devotată. Ea a aflat recent că fratele ei a fost ridicat pentru că a ajutat-o și dus într-un lagăr de concentrare, unde a fost torturat până la moarte. Tatăl ei a suferit un atac de cord în urma șocului morții fiului său. Un alt frate este încă reținut. Mama lui Christine și alți doi frați sunt în libertate, dar nu poate comunica cu ei, temându-se pentru viața lor.

„Coreea de Nord este ca Egiptul înainte de Exod – purici, grindină, ciumă, moarte”, spune Christine. „Dar eu cred că Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie eliberat. La fel ca Pharoah, Kim Jong Un își va lăsa poporul să plece.”

Conferința Zionului

Se estimează că 90% dintre zecile de mii de indivizi care evadează din Coreea de Nord în China și apoi în Coreea de Sud se convertesc la creștinism, potrivit Yeonhee Shin, ea însăși un dezertor și convertită.

„Creștinii sunt cei care au grijă de noi, ne oferă finanțare și ne ajută să ne stabilim”, spune Shin.

„Dar doar pentru că devin creștini nu înseamnă că rămân creștini. Uneori, se luptă în Coreea de Sud și se îndepărtează din nou de credință.”

Cu toate acestea, ea spune că o majoritate continuă să studieze religia în seminariile din Coreea de Sud; unii chiar devin pastori și lucrează la biserici de conducere. Coreea de Sud este în jur de 30% creștină – peste 15 milioane de oameni.

Aproximativ jumătate din cetățenii săi nu au nicio afiliere religioasă, iar 20% sunt budiști. Coreea de Sud a fost fondată în 1948. Înainte de atunci (1910-1945) toată Coreea era sub ocupație japoneză. La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, Coreea a fost divizată, Nordul fiind ocupat de Uniunea Sovietică și Sudul de Statele Unite. Pe 15 august 1948, Coreea de Sud și-a declarat independența. O lună mai târziu, pe 9 septembrie, Coreea de Nord și-a declarat independența sub conducerea premierului Sung Il Kim. Doi ani mai târziu, Kim a declarat război Coreei de Sud, intenționând să preia peninsula.

Războiul din Coreea a durat trei ani, s-a încheiat la 27 iulie 1953, cu „rezultate neconcludente”. A fost semnat un acord de linie de amnistie și a fost stabilită o zonă demilitarizată care a rezistat de atunci.

Kim Il Sung a condus Coreea de Nord până când a murit în 1994. Fiul său, Kim Jong Il, l-a înlocuit și mai târziu el, la rândul său, a fost înlocuit de dictatorul ereditar de astăzi, Kim Jong Un.

În perioada 10-19 august, Biserica Evanghelică Songdo Jusarang va găzdui Conferința Zion în fața Primăriei. Sunt așteptați să participe mii de creștini. Biserica este o casă de cult pro-Israel. (credit: MAAYAN JAFFE-HOFFMAN)

Se împlinesc 70 de ani de la sfârșitul războiului. În iudaism, 70 este considerat un „an jubiliar” – un an al eliberării de sclavie, așa cum se spune în Cartea Leviticului. Prin urmare, mai multe biserici coreene protestante pro-israeliene s-au unit pentru a găzdui o „Conferință Zion”, pentru a oferi creștinilor un loc de adunare în onoarea anului jubiliar, pentru a se ruga pentru reunificarea peninsulei coreene. Mii de oameni sunt așteptați să participe, inclusiv peste 100 de israelieni care au fost transportați cu avionul din statul evreiesc cu finanțare de la Biserica Evanghelică Songdo Jusarang și pastorul acesteia, Sang Gil Jang.

„Cea mai mare binecuvântare pentru reunificare va veni atunci când Poporul Aleș va veni să se roage și să mijlocească în numele nostru. Avem nevoie de rugăciunile națiunilor pentru a doborî această dictatură în acest moment istoric.

„Coreenii de Nord și de Sud sunt același sânge, aceiași oameni, aceeași limbă – familii adevărate”, continuă Jang. „Când va cădea dictatura nord-coreeană, toată lumea crede că vom fi o singură țară. În timp ce Națiunile Unite a divizat Coreea în urmă cu peste 70 de ani, națiunile unite vor aduce Coreea de Nord și Coreea de Sud înapoi împreună.”

„Iadul” secolului XXI

Israelul și Coreea de Sud au legături profunde, istorice. Israelul a trimis provizii medicale și ajutor umanitar sud-coreenilor în timpul războiului din 1950-1953. Dar legătura dintre cele două țări este mult mai mult decât atât, potrivit ambasadorului Israelului în Coreea de Sud, Akiva Tor.

Ambele țări au fost fondate în 1948, spune el. Ambele țări au fost înființate cu o lipsă de resurse naturale. Ambele țări au devenit prospere. Astăzi, Coreea de Sud și Israelul sunt ambele țări care trăiesc sub amenințarea unui atac nuclear – de către Coreea de Nord și, respectiv, Iran.

Cu toate acestea, în ciuda relațiilor diplomatice de șase decenii, niciun președinte sud-coreean nu a vizitat Israelul. Președintele Reuven Rivlin a vizitat Coreea de Sud în 2019, iar președintele Shimon Peres în 2010 înaintea lui. Ministrul de externe Eli Cohen a vizitat Seulul în iunie, marcând prima vizită a unui ministru de externe în exercițiu în nouă ani.

„Relațiile nu sunt atât de strânse pe cât ne-am dori să fie”, admite Tor.

Cheia pentru creșterea legăturilor, crede Tor, este comunitatea creștină. Mulți dintre membrii săi ocupă acum funcții în Adunarea Națională și sunt miniștri. Bisericile sunt vaste, inclusiv unele cu peste 100.000 de membri, iar câțiva dintre pastorii lor de frunte au legături strânse cu Tor în special și cu Israelul în general. Reprezentanții de la Seul și Ierusalim au semnat Manifestul de la Seul la o conferință inaugurală a rețelei Korea și Israel One.

KION este o organizație bazată pe credință fondată de creștini sionisti coreeni pentru a recruta mai mult de un milion de coreeni pentru a apăra Israelul și a lupta împotriva antisemitismului în bisericile și mass-media coreene. Declarația, semnată de fostul adjunct al ministrului de externe israelian al copreședintelui KION, Danny Ayalon, și de fostul prim-ministru coreean, Kyo-Ahn Hwang, solicită țărilor să intensifice relațiile bilaterale în politică, afaceri, cultură, mass-media, religie, educație și ajutor umanitar.

Din 2019, Jang și alte șapte biserici partenere au lucrat îndeaproape cu Agenția Evreiască și au sprijinit aliyah către Israel din Franța, Kazahstan, India, Etiopia și, cel mai recent, Ucraina. În total, bisericile sud-coreene au finanțat peste 940 de noi imigranți în Israel, precum și cheltuielile de relocare. Sang Gil spune că aduce delegații de peste 50 de persoane în țară în fiecare an.

„Chiar și sub cea mai severă persecuție, Evanghelia se răspândește”, spune prof. Yong Hui Lee, un economist coreean care, în ultimii 17 ani, luptă pentru a crește gradul de conștientizare cu privire la criza drepturilor omului din Coreea de Nord. Mișcarea sa de rugăciune Esther se adună noaptea pentru a se ruga pentru siguranța nord-coreenilor.

Potrivit indicelui de democrație al Economist Intelligence Unit, Coreea de Nord este a treia țară cu cea mai puțin democratică țară din lume. Se clasează cel mai jos – și cel mai reprimat – în Indexul Libertății Economice a Lumii. În indicele de percepție a corupției din 2022 al Transparency International, Coreea de Nord s-a clasat pe locul 171 din 180, sectorul său public fiind perceput a fi printre cele mai corupte. Cel mai recent indice global al sclaviei a constatat că Coreea de Nord are cea mai mare prevalență a sclaviei moderne.

„**Acesta este iadul secolului 21**”, spune Lee. El a salvat unități flash cu fotografii și videoclipuri de la dezertori pentru a încerca să împărtășească poveștile lor cu lumea. Lee a fost la Yad Vashem din Ierusalim și spune că lagărele de concentrare nord-coreene sunt „comparabile [cu Holocaustul]. Filmările din lagărele de concentrare făcute de dezertorii nord-coreeni arată copii torturați de foc... Lagărele de concentrare sunt atât de severe. Ei sunt motivul pentru care [dictatura] comunistă supraviețuiește. Oamenilor le este prea frică de pedepse atât de severe.”

Defectorul Shin împărtășește că nord-coreenii sunt tratați ca niște animale. Nu numai că nu au libertatea de exprimare, dar nu pot gândi singuri.

„Nu puteam să dorm când voiam să dorm sau să studiez când voiam să studiez”, spune Shin.

„Oamenii nu înțeleg adâncimea torturii. Dar Dumnezeu știe, și El a adus dezertori ca mine din țară pentru a spune povestea. Gura mea și articolul tău vor dezvălui secretele a ceea ce se întâmplă în Coreea de Nord.”

Lee le-a cerut evreilor din Israel să „demonstreze pentru dreptate”. El spune că există o ambasadă chineză la Tel Aviv, iar israelienii ar trebui să mărșăluiască în fața ușii din față, cerând guvernului să nu trimită dezertorii nord-coreeni înapoi pentru a fi persecutați.

În prezent, există 2.300 de dezertori nord-coreeni deținuți în închisorile chineze care ar putea fi trimiși înapoi în Coreea de Nord în orice moment, adaugă Lee. China nu i-a putut trimite înapoi pe acești dezertori în timpul blocării COVID, cu toate acestea, acum că granițele sunt deschise, se așteaptă ca aceștia să fie deportați în orice moment - pentru a se confrunta cu moartea.

„Noi spunem că Holocaustul nu ar trebui să se mai repete. Vă rugăm să striga pentru oamenii din Coreea de Nord”, spune Lee.

'Am un vis'

Sung Ho Ji s-a născut în aprilie 1982 și a crescut în timpul foametei nord-coreene de la mijlocul anilor 1990. El și familia lui au supraviețuit cu coji de porumb și rădăcini de varză, spune el pentru Raport. În timpul recoltării, el și frații săi săpau semințe pe care șobolanii le-au ascuns în vizuinile lor.

„Uneori, șobolanii ne atacau. Le-am bate până la moarte, oferindu-ne un adevărat festin”, spune el. Bunica lui a murit de foame. Pentru a supraviețui, Ji ar fura cărbunele din trenuri și ar încerca să-l schimbe cu mâncare în piețe. În martie 1996, adolescentul Ji a leșinat de foame și deshidratare în timp ce sărea din mașină în mașină, căzând între decalaj și pe șine. Când s-a trezit, și-a dat seama că fusese lovit de tren și țâșnea sânge. „O bucată de carne fragilă îmi ținea piciorul de restul corpului”, își amintește el. „Trei degete de pe mâna mea stângă au fost tăiate.”

Medicii l-au operat timp de patru ore și jumătate fără anestezie, în timp ce i-au amputat piciorul și mâna. Țipetele lui răsunau prin holurile spitalului, tatăl său a fost îngrijitorul lui, asigurând penicilină de pe piața neagră pentru a trata nenumăratele infecții ale fiului său.

Opt ani mai târziu, mama și sora lui au evadat în China. El și fratele său au urmat doi ani mai târziu. Când tatăl său a făcut o încercare similară, a fost prins și bătut până la moarte.

Ji a înnotat peste râul Duman în China, aproape înecându-se. L-a implorat pe fratele său să-l părăsească de teamă că dizabilitatea lui îi va face pe amândoi să fie reținuți. Împreună, însă, au supraviețuit și au mers 10.000 de kilometri prin China, Cambodgia și Myanmar pentru a ajunge la libertate în Coreea de Sud. Astăzi, Ji este membru al

Adunării Naționale, iar povestea lui a devenit un simbol al modului în care dorința de libertate ar putea fi atât de mare încât să supraviețuiască imposibilului.

„Când mă uit înapoi la viața mea, a fost un miracol – întreaga călătorie a fost un miracol”, spune el.

El recunoaște că mai are coșmaruri în care piciorul i-a fost amputat și când a fost capturat și torturat într-un lagăr de concentrare, în ciuda handicapului său, când a încercat să treacă pe furiș peste granița cu China pentru a obține mâncare.

Ji nu poate vizita China pentru că spune: „Sunt ținta nr. 1 a Coreei de Nord. Glumim că nu pot merge în China pentru că dacă beau apă într-un hotel chinezesc, mă voi trezi în Coreea de Nord”.

În Coreea de Sud, Ji a fost pregătit pentru o proteză de mână și picior, iar acum poate merge din nou fără cârje. În adunare, el reprezintă vocea dezertorilor din Coreea de Nord și le servește drept exemplu despre modul în care cineva poate scăpa, supraviețui și chiar prospera.

„Când eram în Coreea de Nord, credeam că am cel mai prost noroc din lume”, spune el. „Dar de când am venit în Coreea de Sud, pot respira libertatea și pot vedea toate lucrurile bune pe care Dumnezeu le plănuiește pentru mine. Cred că Dumnezeu mi-a dat un scop mai mare în viață.”

Pe peretele lui Ji, el are o pictură cu un kotjebi, un copil fără adăpost care caută mâncare. Imaginea servește ca o reamintire a de unde a venit și scopul său în parlament.

„Când dezertorii vin [în Coreea de Sud] și au o viață bună, guvernul nord-coreean este și mai slăbit”, spune Ji. „Este important, deoarece scopul final este reunificarea.”

Modelul său este Martin Luther King, Jr., care a spus: „Am un vis” și apoi l-a împlinit.

„Și eu am un vis”, zâmbește Ji.

„Mi-aș dori ca frații și surorile mele din Coreea de Nord să poată avea o viață umană și nu mă voi opri până când acest lucru va deveni realitate.”

Autor: MAAYAN JAFFE-HOFFMAN Publicat: 15 IULIE 2023 12:59

THE JERUSALEM POST